

конкуренција, трговина, пољопривреда, рибарство и друго, као и спровођење, уз сагласност држава чланица, одређених заједничких политика и посебних облика сарадње између држава чланица.

6.5. Уговор из Амстердама.

Уговором из Амстердама, који је потписан 1997. године, а ступио на снагу 1999. године, измењени су и допуњени уговори о трима европским заједницама и Уговор о ЕУ. Најзначајније новине које садржи овај уговор односе се на проширивање области у којима Европски парламент има право саодлучивања, проширивање задатака у областима безбедности и одбрамбене политике и утврђивање могућности постепених интеграција у областима које одговарају оснивачким циљевима заједница и ЕУ.

6.6. Уговор из Нице.

Уговором из Нице, који је потписан 2001. године, а ступио на снагу 2003. године, такође су измењени и допуњени уговори о трима европским заједницама и Уговор о ЕУ. Најзначајније новине које садржи овај уговор односе се на смањење броја посланика у Европском парламенту, као и на то да свака држава чланица може предложити само по једног члана Комисије, једне од институције ЕУ. У вези са саставом Комисије предвиђено је да када број држава чланица буде 27, за убудуће биће уведен принцип ротације, што је омогућило да се смањи број чланова Комисије и повећа ефикасност њеног рада. Такође, предвиђено је да се значајно прошире области у којима се одлуке у Савету (министара), као једне од институција ЕУ, доносе квалификованом већином. Исто тако, гласови у Савету су систематизовани по јачини (у зависности од броја становника државе чланице).

6.7. (Предлог) Уговора о Уставу за Европу.

Решења из Уговора из Нице нису била таква да су могла на један ефикасан начин да побољшају способност деловања и одлучивања у ЕУ и подстакну даље европске интеграције, поготову у светлу будућих очекиваних проширивања. Због тога су одмах у вези са тим предузете активности за превазилажење проблема. После дугих и врло напорних преговора представника држава чланица, у јуну месецу 2004. године, усаглашен је и потписан текст Уговора о Уставу за Европу. Пошто је тај акт морао да буде ратификован у државама чланицама, покренути су и одговарајући поступци. Међутим, даљи процес изјашњавања о највишем правном акту ЕУ био је блокиран 2005. године пошто су се грађани Француске и Холандије на референдумима већином гласова изјаснили против усвајања тог „уставног уговора”. Уговор о Уставу за Европу је, иначе, предвиђао и формално прерастање ЕУ, поред економске, у политичку унију, као и да ЕУ и *de jure* добије међународно правни субјективитет, односно статус правног лица у међународном промету. Тим актом утврђени су застава и химна ЕУ и прецизирано да његов саставни део чине права, слободе и принципи утврђени у Повељи о основним правима ЕУ, као и да основна права која су зајемчена Европском конвенцијом о људским правима чине основне принципе права ЕУ. Уговором о Уставу за Европу установљена је функција председника Европског савета, као једне од институција/органа ЕУ, уместо ротирајућег председавајућег, и прецизиран делокруг сопственог министра спољних послова, ако се има у виду самосталност у деловању која је дата Високом представнику за спољну и безбедносну политику.

6.8. Уговор из Лисабона.

Криза која је у ЕУ настала после одбацивања Уговора о Уставу за Европу на референдумима у Француској и Холандији, превазиђена је новим решењима у Уговору из